

Elämäkerrat ja henkilöhuomiot

Simo Karilainen:

"Musakon Pekko", muuan kulkuri Räisälästä

Jy. v. 1958

(3 käsink. s. 1/2 st.)

kansio 1

on korjattu.
Kansioon

Siihen vanhuksenaikoin 18-19 vuosis. vaihteessa
 liikkuskeli paikkakunnalla mies, jota sanottiin
 Musahan Pekoksi. Isomies, erikoinen naamaltaan
 kotiton kulkija. Kesät talvet pitkä haalistunut sar-
 kaviutta päällä, joka oli pitkällä punaisenruskealla
 vyöllä kahdesti ympäri vyötetty ja aina Pekalla oli
 leivän kunnikoita vyön yläpuolella parkaviiton pöksällä
 joita taloista Pekalle annettiin. Pekka oli oikea toiteili
 henkissä ja veressä, kun hän tuli tupaan, ei sanonut
 hyvää päivää, vaan murti puuta ja väänsi naamaa
 ja silmiä kerrassaan omituisesti ja hauskosti, että
 täytyy näin jälkempoin ajatella Pekan parkaviiton alla
 joutuneen suuren taiteilijasielun tuollaiselle maalli-
 selle matkalle. Kun Pekko oli näyttänyt noita

taiteilijan temppuja aikansa, näytti hän sormella
 jostain jostain henkilöä ja päästi semmoisen poho
 hoho naurun jota ei voi matkia. Tavallisesti pekka
 pyysi jomakkaa jota hän tavallisesti sai ja otti leivän
 kornikan sisältä joten sen puolesta asiat olivat hyvin.
 Tekon ammatti oli niistä kaikkein alkeellisimpia,
 jossa ei paljon taitoa tarvinnut, mutta tarjosi vapaan
 miehen elämän. Hän keräsi suuresta pyhäsalosta
 näreisiä aitavitsaksia joita toi taloihin ja sai
 1 mk 100 kapp. Kun sitten tuo maanmistaja hovin
 herra sai kuulla Tekon metsäreisuihin, päätti hän
 kieltää pekkoa. Lattuipa sitten kerran hovin
 herra Tekon näkemään ja kielsi ottamasta näreitä
 Pyhäsalosta. Kyllä siinä taas tuli pekon ominai-
 suudet esille Tekon naura näytti monenlaisen

miehen ja apinan näköiseltä ja sieltä tuli
 taas tuo poho hoho nauru ja päätteeksi. Tyhällä
 pituskalla siintä metsästä pääset. Piis nika-
 ten palttavansa koko salon. Niin oli asia kuitottu
 ja Tekko penkuntui aina jskus nipur näre-
 vitsoja Tyhäsälösta